

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

14. ČÍSLO / XXVIII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

5. DUBNA 2020

Z obsahu:

**O blahoslavenstvích –
Blahoslavení, kdo lační
a žízni po spravedlnosti**

Katecheze
papeže Františka
z 11. března 2020,
Řím, knihovna
Apoštolského paláce
- strana 2 -

**Svatá Marie
Krescencie Hössová
Libor Rösner**
- strana 4 -

**Sto růží Panny Marie
pro rozjímání (23)**
P. Clemente A. Enjuto
- strana 6 -

**Papež František se vydal
do římských chrámů
s modlitbou za konec
epidemie**
- strana 7 -

Matka Evženie Ravasio (13)
- strana 8 -

**O andělu, který posiloval
Ježíše, a o jeho krvavém potu**
Louis de Ponte SJ
- strana 10 -

**Odmítnutí Boha znamená
ztrátu orientace (1)**
První část rozhovoru
s Mgr. J. Janštou
u příležitosti jeho
70. narozenin a 30. výročí
jáhenského svěcení
- strana 12 -

Johan Gustaf Sandberg (1782-1854): Ježíš v zahradě Getsemanské

Svatá Marie Krescencie Hössová

Rčení „na jedno brdo“ pochází z tkalcovství – brdo bylo součástí tkalcovského stavu. Pohyb brda, počet jeho listů, jakož i pořadí osnovních nití v něm předurčovaly typ vazby tkaniny. Pokud se tedy brdo neměnilo, neměnil se ani typ vazby látky, byl „na jedno brdo“. Život sv. Marie Krescencie Hössové, dcery chudého tkalce, byl takovým životem na jedno brdo – životem svatosti, v němž se „osnovní nitě“ snažila uspořádat co nejlépe, pohyb „brda“ směřovala vždy k nebi a dbala o to, aby počet jeho „listů“ odpovídal vůli Hospodinově.

Mistem jejího narození 20. října 1682 byl bavorský Kaufbeuren. Městečko bylo ze dvou třetin protestantské a rodina tkalce Matthiase Hösse zde tvořila katolickou menšinu. Hössovi byli chudobní, každé z osmi dětí (pokud v raném dětství neumřelo) muselo už odmala pomáhat svému otci v jeho tkalcovském řemeslu a ani Anna, jak byla pokřtěna, se této povinnosti nevyhnula.

Anna se už jako malá dívenka přidělala látkou utkanou z příze zbožnosti, jež byla přirozená v životě rodiny Hössových. Jak tato látka nabývala stále krásnějšího vzoru, tak rostla Annina touha vyměnit tkalcovský stav za stav zasvěcené osoby. Vyvstal zde však velký, na první pohled nepřekonatelný problém v podobě chudoby rodiny. Vstup dívky do kláštera byl podmíněn finančním darem její rodiny, věnem, jež měla příští novicka klášteru přinést, což v případě Hössových, kteří obraceli v dlani každý feník hned několikrát, než jej vydali, bylo nemyslitelné. Přišla ale pomoc – a z nečekané strany. Za Annu se v klášteře přimluvil protestantský purkmistr Kaufbeurenu, jemuž klášter vděčil za mnohé, a ona tak mohla v roce 1703 vstoupit do III. řádu sv. Františka. Rok nato složila řeholní sliby a natrvalo se usídlila ve svém rodném městě v klášteře františkánek, zvaném Mayerhoff. Její působení v něm nabylo takové podoby, že se mu přezdívá Crescentiakloster, tj. Krescenciin klášter – žila v něm totiž pod řeholním jménem Marie Krescencie.

První měsíce a léta však byly pro mladou novicku jednou velkou zkouškou. Ostatní sestry ji nepřijaly, dávaly jí při každé příležitosti ostentativně najevo, že je zde jenom trpěna jako ta, která se sem dostala díky protekci, aniž by přinesla nějaké věno. Zejména matce představené ne-

padla do oka. Je až s podivem, co vše byla Marii Krescencii schopná provádět ta, která měla být ztělesněním mateřské lásky.

Ukládala jí nejhorsí práce, stihala ji na každém kroku výčitkami a ponižováním, odpírala jí nejednou i jídlo, dávajíc jí k snědku kus zplsnivělého chleba, jen aby jí přiměla z kláštera odejít na vlastní žádost. Krescencie neměla dokonce ani vlastní celou, byla nucena ji přepustit novicce z bohaté rodiny, která přišla do kláštera pár měsíců po ní, a každého večera musela prosit některou ze sester, aby směla přespat na podlaze v rohu její cely. Když po drahném čase konečně dostala celou svou, jednalo se o vlhkou kobku, nejmenší místnůstku v klášteře.

Marie Krescencie snášela veškeré ústrky s andělskou trpělivostí, zůstávala navenek „věčně radostná“, jak o ní mluvili její užaslí současníci, obětujíc vše Bohu, dokonce se i radujíc z možnosti přetrpět různá příkoří, neboť jí to skýtalo možnost spojit se ve svém trápení s utrpením Vykupitelovým. Zbylé osazenstvo kláštera

Svatá Marie Krescencie Hössová

nemohlo pochopit, odkud se bere ten až nebeský pokoj, který z Krescencie navzdory všem ústrkům a slovním útokům vyzařoval, podezíraly ji z čarodějnictví, proto se vždy pokřížovaly, když kolem nich prošla. A to ještě netušily, že trpí neustálou ukrutnou bolestí zubů a hlavy...

Od roku 1710 se z rozhodnutí nové matky představené, jmenované místo sešazené Krescenciiny trapičky, stala fortnýrkou. Celých 16 let svědomitě plnila svěřený úkol. Za tu dobu se změnilo osazenstvo kláštera, či přinejmenším jeho nazírání na vždy tichou a poslušnou fortnýrku. Vlastně už roku 1717, kdy byla sestra Marie Krescencie pověřena i výchovou novickek, je cítit ve vzduchu změna – bylo nemyslitelné, že by tato veledůležitá úloha byla svěřena pohrdané a přehlížené řeholnici. Přinejmenším za těch 7 let ve fortně (a nejen v ní) musela Krescencie působit tak, že klášterní rodina notně poopravila svůj názor na tuto někdejší ponižovanou „Popelku“. Mayerhoffským františkánkám neušlo, že „Matka chudých“ má pro každého potřebného otevřeno především své srdce, s nímž obdarovávala po materiální i duchovní stránce každého, kdo na její fortnu s prosíkem zaklepal.

Pro novicky nemohla být vybrána lepší řeholnice než tato dcera chudého tkalce, jež obdařovala své svěřenkyně mateřskou láskou. Mayerhoffská novicmistryně vedla novicky s moudrou přísností k důvěrnému vztahu s Bohem, jaký by měla praktikovat každá nevěsta Kristova a jaký se snažila praktikovat především ona samotná. Do toho navíc měla na starosti klášterní špitál, kde nejviditelněji prokazovala svá slova skutky.

Jak radikálně se časem změnilo mínění komunity, dosvědčuje skutečnost z roku 1741, kdy byla zvolena představenou Mayerhoffu. Z pokory sice odmítla tento úřad přijmout, avšak byla donucena vzít své zamítavé stanovisko zpět. Uposlechla – opět z pokory.

Nastala zlatá éra Mayerhoffu, žel, trvala pouze tři roky. I ty však stačily, aby se z tohoto kaufbeurenského kláštera stalo obydlí prodchnuté svatostí. Krescencie dbala o duchovní růst svých dcer s převelikou starostlivostí. Kladla důraz na zachovávání ticha, duchovní četbu – hlavně evangelia – a duchovní cvičení, sestry učila plně důvěřovat Pánu, milo-

vat ho i jeho panenskou Matku, učila je ochotě sloužit druhým, zvláště těm, kteří toho nejvíce potřebují. Opět nejenom slovem, ale hlavně příkladem. Pozvedla Mayerhoff do dosud nebyvalých výšin, ne nadarmo je považována za jeho druhou zakladatelku. Zvelebila totiž klášter i po ekonomické stránce – z výsledků jejího hospodaření žila komunita ještě dlouhá léta po její smrti.

Nepřijímala přitom do kláštera každou žadatelku o vstup. „*Pán chce, aby naše komunita byla bohatá co do ctností, nikoli co do materiálního zajištění,*“ vysvětlovala důvody svých zamítavých rozhodnutí spolusestrám, pokud v některé z dívek uhádla vnitřní smutek a nepokoj. „*Radujte se, dcery moje milé,*“ říkala jim. „*Kdo nic nehledá a nemiluje nic kromě Boha, tomu je radost přímo vložena do srdce. Jen radostný služebník je Bohu milý.*“

Nešlo přitom o nějaký její rozmar, věděla dobře, koho odmítá, protože zjevně byla obdařena oním zvláštním darem, vzhledem do lidského srdce, který můžeme pozorovat u celé řady jiných světců. „*Dokázala druhým ukázat pravdu lépe než*

zpovědníci,“ prohlásil o ní kolínský arcibiskup Klement August Wittelsbach, jenž s ní vedl bohatou korespondenci, v níž ji nejednou žádal o radu. Podobně i polský král August II. Saský, císařovny Amálie Vilemína Brunšvicko-Lüneburská a Marie Terezie nebo bavorská kněžna Marie Amálie Habsburská, která ji v Mayerhoffu hned čtyřikrát s celou svou suitou pokorně navštívila. A nejenom přední osobnosti evropských dvorů, nejenom četní opati a biskupové, ale i spousta těch bezejmenných, kteří adresovali chudé františkance z Kaufbeurenu své prosby o modlitbu nebo jen o radu. Tě, kterou bývalá abatyše pohrdala a nesnášela, té, která trpěla neviditelnými stigmaty a které se dostávalo zjevení Matky Boží.

„*Člověk ducha nemá žít budoucností, ale láskou a službou Pánu Bohu, a to v každické chvíli svého života,*“ napsala v jednom z dopisů. „*Všechny své každodenní činnosti vykonávej co nejsvědomitěji, i ty nejnicotnější, poněvadž díky tomuto postoji dosáhneš nejsnadněji duchovní dokonalosti.*“

Prosby o modlitbu vážené řeholnice neustaly ani po její smrti, která, jak před-

pověděla, nadešla na Velikonoce 5. dubna 1744. Želely jí desetitisíce lidí napříč celou Evropou. Kaufbeuren, kde našla místo svého posledního odpočinku, se stal jedním z nejnávštěvovanějších poutních míst na kontinentě. Dodnes sem míří nespočet poutníků, povzbuzených k účtě Marie Krescencie Hössové beatifikací, kterou 7. října 1900 vykonal Lev XIII., a kanonizací, jež se uskutečnila 28. listopadu 2001 za pontifikátu Jana Pavla II. Dodnes je součástí bavorských kancionálů píseň, kterou tato žena složila – „*Lied von der Liebe Gottes*“ (Píseň Boží lásky). Krom jiného je sv. Marie Krescencie Hössová patronkou těch, kdo jsou šikanováni na svých pracovištích.

Tato svěťice spojuje český a německý národ. V Kaufbeurenu se po roce 1945 usadili vysídlení obyvatelé někdejších Sudet, konkrétně z Jablonce nad Nisou, a založili zde městskou čtvrť Neugablonz čili Nový Jablonec. Před pár lety vznikl projekt „Vzpomínky pro lepší budoucnost“, jehož posláním je podpořit osobní setkávání lidí v zájmu pěstování přátelství a překonávání předsudků mezi Čechy a Němci.

O blahoslavenstvích – Blahoslavení, kdo lační a žízni po spravedlnosti

– dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

hlad a žízeň po spravedlnosti, o nichž mluví Pán, je hlubší než legitimní požadavek lidské spravedlnosti, který ve svém srdci nosí každý člověk.

V „horském kázání“, trochu dále, mluví Ježíš o spravedlnosti větší, než je lidské právo či osobní dokonalost, když říká: „Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevejdete.“ (Mt 5,20) Jde o spravedlnost, která pochází od Boha (srov. 1 Kor 1,30).

V Písmu nacházíme výraz žízně hlubší, než je ta fyzická, totiž touhu, která je kořenem naší existence. Jeden žalm praví: „Bože, ty jsi můj Bůh, snažně tě hledám, má duše po tobě žízni, prahne po tobě mé tělo jak vyprahlá, žiznivá, bezvodá země.“ (Ž 63,2) Církevní otcové mluví o neklidu, který přebývá v srdci člověka. Svätý Augustin říká: „Stvořil jsi nás, Bože, pro sebe a nepokojné je srdce naše, dokud nespočine v Tobě.“ (Vyzná-

ni, I,1,5) Existuje niterná žízeň, niterný hlad, neklid...

V každém srdci, dokonce i ve zkaženém člověku, který se vzdalil dobru, je skryta touha po světle, třebaže pod suti-nami klamů a pochybení. Vždycky existuje tato žízeň po pravdě a dobru, je to žízeň po Bohu. Vzbuzuje ji Duch Svätý. On je živou vodou, hnětoucí náš prach, i stvořitelským dechem, který mu dal život.

Proto je Církev poslána zvěstovat všem Boží Slovo, prosycené Duchem Svätým. Evangelium Ježíše Krista je totiž tou největší spravedlností, kterou lze nabídnout srdci lidstva, jehož je životní nutností, i když si to neuvědomuje (srov. *Katechismus katolické církve*, 2017).

Když například muž a žena uzavírají sňatek, mají v úmyslu učinit něco velkého a krásného, a pokud si tuto žízeň uchovají, vždycky najdou cestu, kudy uprostřed problémů a s pomocí milosti pokračovat dál. Také mladí lidé mají tento hlad, o kte-

rý nesmějí přijít! Je třeba chránit a žít v srdcích dětí onu touhu po lásce, něze a vlídnosti, kterou vyjadřují svojí upřímností a nadšením.

Každý člověk je povolán objevit, na čem opravdu záleží, čeho má skutečně zapotřebí, co umožňuje dobrý život a zároveň, co je druhořadé a bez čeho se lze klidně obejít.

Ježíš v tomto blahoslavenství hladu a žízně po spravedlnosti zvěstuje, že existuje žízeň, která nebude zklamána; tato žízeň, bude-li pěstována, dosáhne utišení a dospěje vždy k dobrému konci, protože odpovídá samotnému Božímu Srdci, jeho Svätému Duchu, který je Láska, a setbě Ducha Svätého v našich srdcích. Kež nám Pán dá tuto milost, totiž žízni po spravedlnosti, mít ochotu ji nalézt, uvidět Boha a prokazovat dobro druhým.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan
(Redakčně upraveno)

O andělu, který posiloval Ježíše, a o jeho krvavém potu

Když se náš Pán modlil, „zjevil se mu anděl z nebe a posiloval ho“⁽¹⁾.

1. bod rozjímání

1. Nejdříve budeme rozvažovat: a) kdo anděla poslal, b) kdo je tento anděl, c) jakým způsobem posiloval a utěšoval našeho Pána.

a) Byl to nebeský Otec, který anděla poslal a který viděl svého Syna v tak velké úzkosti opuštěného všemi, který však v modlitbě neustával. Poslal k němu posla z nebe, aby ukázal svou otcovskou prozřetelnost a péči o Syna, aby ho utěšil, tak jak to již předtím vykonal, když zvitězil nad ďáblem v poušti a poslal mu anděly, aby mu donesli pokrm.⁽²⁾ Zde tedy můžeme vidět péči Otce o ty, kteří se modlí, a že k nim posílá útěchu prostřednictvím neviditelných andělů, a pokud se k nám opozdí, není to proto, že by nás zanedbával, ale zachovává je pro příhodnější čas.

Dialog. – *Nebeský Otče, v pokoře ti děkuji za péči, se kterou jsi poslal útěchu svému Synu v jeho smrtelné úzkosti, a prosím tě, abys mě neopouštěl v mých bolestech, ale poslal ke mně v pravý čas sílu a útěchu, abych je mohl unést. Amen.*

b) Co se týče anděla, *pravděpodobně to byl archanděl Gabriel*, který byl pověřen zvěstovat Vtělení Slova⁽³⁾ jako služebník a strážce tajemství vykoupení; a byl zde jen jeden anděl, který stačil k tomuto účelu – tedy k utěšení našeho Pána, Ježíše Krista. Pokud by však bylo potřeba mít dvanáct legií andělů, jeho modlitba měla moc je od svého Otce získat. Zde tedy vidíme, že úkol andělů je pomoci těm, kteří se modlí, utěšit, potěšit je a přednést jejich modlitby všemohoucímu Bohu a přinést od něho jeho podporu. Naší modlitbou také zavazujeme dokonce všechny anděly, pokud je to třeba, aby k nám přispěchali a pomohli nám.

c) Anděl, který se ukázal ve viditelné podobě před naším Pánem, k němu promluvil s úctou a soucitem, aby ho posílil v úzkosti. Byla to vůle nebeského Otce, aby zemřel a pil tento kalich, který byl nezbytný pro spásu celého světa, aby tak spravedliví držení v limbu mohli být vysvobozeni

a nebe se mohlo opět zalidnit a všechna proroctví mohla být vyplněna. Tedy, ukázal se, aby mu řekl, že jeho bolesti nepotrvají dlouho, ale bude po nich následovat sláva vzkříšení a věčný odpočinek pro jeho tělo. Všechna tato povzbuzení anděl tedy pronesl a náš Pán jim naslouchal s velikou pokorou, aby tím ukázal, že jako člověk potřebuje útěchu od svých stvoření, a ačkoliv věděl dobře, co mu chtěl anděl říci, vyslechl si ho a přijal tak útěchu a posilu.

Dialog. – *Můj nejsladší Spasiteli, jak se to stalo, že Ty, útěcha a statečnost andělů, ses podrobil jejich útěše? Je to určitě tvá láska, za kterou ti nezměrně děkuji, a pokorně prosím, aby mě provázela a abych mohl vždy mít užitek z těchto potěšení a útěch, které buď můj anděl strážný anebo ty sám, Anděl veliké rady, mi udělíte.*

2. Na tomto příkladu se tedy naučíme pokorně přijmout útěchu od kohokoliv, třebaže ve svém nitru a moudrosti budu vědět více než ten, který ke mně mluví. Stalo se tak již často, že Bůh potěšoval veliké maličkými a skrze ně jim dal nové porozumění těch pravd, nad kterými předtím tyto duše rozjímaly. Zároveň mi tento příklad ukazuje, že ve svém soužení a kříži mám hledat útěchu dříve nebeskou než jen tu lidskou a pozemskou a naslouchat pokorně těm, kterým Duch Svátý, Utěšitel všech, vnukl do srdce útěchu pro ty, kteří se souží.

2. bod rozjímání

Náš Pán poté, co vyslechl anděla, „*upadl do smrtelné úzkosti, modlil se naléhavěji a jeho pot byl jako velké kapky krve kánoucí na zem*“⁽⁴⁾.

V tomto velice důležitém rozjímání zvážíme *příčiny jeho potu*, tak jedinečného a ohromujícího, který vyjadřuje velikou vnitřní úzkost, již duše našeho Pána podstoupila.

1. Nejdříve tedy zvažme, že v něm povstal hrozný *boj mezi strachem, obavou ze smrti, hrůzou z mučení* na jedné straně a *horlivostí pro slávu Boží a lidskou spásu* na straně druhé. Živá představa bolesti mučení probudila a roznítla silné pohnutky ke strachu, smutku a vnitřní úzkosti, avšak rozum po přijetí smrti z pohnutek dříve vyslovených roznítil pohnutky horlivosti a lásky, které byly ochranou proti těm protichůdným. V tomto boji byla pak úzkost tak velká, že začala vytékat a rozlila se jako pot po celém jeho těle, a to v takovém množství, že stékala na zem.

Dialog. – *Ó slavný Vítězi, co tě přimělo zápasit proti strachu a smutku s tak velkou horlivostí, když jsi viděl, že obojí je podrobena tvé vůli? Byla to snad zkouška připravit se na boj, který připravovali krutí vrazi a mučitelé? Anebo jsi ve své mysli zápasil s blížícím se utrpením a smrtí dříve, než jsi je podstoupil? Anebo jsi mi chtěl dát příklad v zápase a boji proti mým vášním a odporovat jim s odvahou, a to i s prolitím mé krve, abych nad nimi zvítězil? Cokoliv to bylo, pokorně ti za to děkuji a z hloubi svého srdce tě prosím, abys mě ochránil svou milostí a abych s nimi statečně bojoval. Amen.*

Způsob, jak porazit své vášně v následování našeho Pána v Getsemanské zahradě, znamená *postavit si před své oči jasně vše, co ve mně buď vyvolává strach, anebo mě naplňuje obavou na cestě ctností a v uskutečnění Boží vůle, ať už je to přijetí chudoby, ponížení, jakékoliv bolesti, slabosti a dalších těžkostí, a usilovně proti nim bojovat a podřídit je rozumu skrze vřelou horlivost pro slávu Boží i mou vlastní spásu. Podřídit tak všechny své touhy vůli Boží i za cenu prolití své vlastní krve v tomto boji.*

2. Za druhé také zvažme velikou lásku našeho Spasitele a velkorysost, kterou prokázal prolitím své Krve pro nás, a že je přirovnán v knize Písní k myrhomníku⁽⁵⁾, který nejdříve vydá pryskyřici zva-

nou myrha a ta pak při pálení (jako kadidla) expanduje na místo, aby tála. Ani náš Pán nečekal, až jeho Krev bude téct pod krutým zacházením mučitelů při bičování, trním korunováním a přibitím hřebů, ale vybral si, aby jeho vlastní představa utrpení a horlivost mu posloužily jako katani, a ty postačovaly k tomu, aby krvavý pot stékal z jeho čela, tváře, ramenou, prsou a celého těla. Tou měrou to, co nejdříve podstoupil duchovně a najednou, poté trpěl postupně, neboť byl nejdříve bičován, trním korunován, ukřižován duchovně, aby tak ukázal, že si přál prolít krev pro naše dobro více než tito trýznitelé.

Dialog. – *Ó požehnaný myrhovníku, který, dříve než jsi zubožen a proboden, sám vydáváš myrhu z porů svého svatého těla, s pokorou ti děkuji za tuto štědrá lásku, kterou jsi mi tímto prokázal. Stačilo by, abys byl mučen jen jednou, ale tvá veliká láska se ukázala být tak štědrá a tím naše vykoupění tak bylo vykonáno v hojnosti a tvůj příklad trpět, který jsi nám dal, je tím ještě účinnější. Ó, kéž tě následují a vytvořím si „myrhovou kytičku na prsou spočívající“⁽⁶⁾, abych rozjímáním nad hořkostí, kterou jsi trpěl, mohl vydat tu nejlepší myrhu při trestání svého těla pokáním, jako jsi učinil ty. Pomoz mi tedy s tvou milostí dokončit s rozhodností tento můj záměr.*

3. Třetím důvodem tohoto krvavého potu bylo vyjádřit živý a bolestivý postoj k našim hříchům a ke smrtelným ranám, které dostává celé mystické tělo jeho Církve, a ukázat na lék, který jako naše hlava vypil touto vnitřní agonii s takovou naléhavostí, a která zapříčinila krvavý pot po celém jeho těle. A jako jsou hříchové očistěny a odpuštěny slzami lítosti, jeho lítost byla tak velká, že nekanuly jen slzy z jeho očí jako velké kapky, ale vyřinuly se také z celého jeho těla „kapky krve“, a to v takové hojnosti, že jimi byla pokryta i zem.

Dialog. – *Ó přesvatá Krví, prolitá pro mé hříchy s nekonečnou láskou a nevyslovitelnou bolestí! Ó, kéž bych byl tou zemí, na kterou padla, abych byl obmyt touto koupelí a mohl zůstat čistý a posvěcený! Obmyj mě, můj Ježíši, touto Krví i s jedinou kapkou, neboť i ta stačí k mému spáse. Co to říkáš? Pro moji spásu? Ano, stačila by jediná kapka tvé Krve, aby spasila celý svět. Proč tedy, můj Spasiteli, jsi jich prolil tak mno-*

ho? Ó nesmírná lásko! Proč tě nezměrně nemilují? Kéž by se celé mé tělo proměnilo v jazyky, které chválí tvé milosrdenství, a v oči, které by oplakaly mé hříchy krví.

4. Dalším, čtvrtým důvodem bylo ukázat živý postoj k těm utrpením a mukám, které údy jeho mystického těla měly podstoupit. Jejich kříže a pronásledování jej zranily tak bolestivě, že pro svou lásku k nim se krvavě potil, a jak říká sv. Lawrence Justinian⁽⁷⁾, byl duchovně kmenován se sv. Štěpánem, ukřižován se sv. Petrem, mučen se sv. Ondřejem, zbaven kůže se sv. Bartolomějem, pečen na roštu se sv. Vavřincem, sežrán dravými lvy se sv. Ingácem. Tedy, trpěl duchovně vše, co jeho mučedníci poté trpěli v těle, a jako důkaz tohoto utrpení mu stékal krvavý pot po těle.

Dialog. – *Ó Spasiteli lidstva, ty si zasloužíš být chválen, milován, a aby ti sloužili všichni lidé pro lásku, kterou jsi jim prokázal. Ó, kéž mohu obdržet takový živý postoj k tvé bolesti, že už jen v pomýšlení na ni se budu sám krvavě potit, neboť vidím, že hlava je tak citlivá k bolestem svého těla, a je proto jen rozumné, aby tělo se stejně tak podílelo na bolestech své hlavy.*

5. Zvažme také, jak mnoho tento pot oslabil našeho Vykupitele Ježíše Krista, jak byl osamocen, nemaje nic a nikoho, kdo by jeho pot vysušil či utřel, a nikoho, kdo by ho potěšil, kromě anděla, který byl ve velkém úžasu z takové hrozné podívané a který ho znovu povzbudil do té doby, než byl čas odejít.

Dialog. – *Ó skličný Ježíši, kéž bych byl v zahradě, abych tě doprovodil v tomto utrpení! Ó, kéž bych ti mohl dát svou duši a srdce, kterým bych setřel tvůj pot a utěšil tě. Dovol mi, nejmilejší Ježíši, abych mohl být nápomocen duchovně tomuto utrpení a abych tak konal s opravdovým soucitem, který by tě potěšil. Amen.*

3. bod rozjímání

Po skončení tohoto zápasu a ukončení krvavého potu náš Pán od modlitby vstane a „potřetí přijde a říká jim: »Nyní můžete spát a odpočívat si. Už je po všem. Nadešla ta hodina: hle, Syn člověka bude vydán do rukou hříšníků.«⁽⁸⁾

1. Nejdříve budeme rozvažovat o síle a odvaze, kterou lidství našeho Spasitele přijalo skrze tuto modlitbu, aby mohl podstoupit bolest umučení. Svým příkla-

dem nás učí, jakou velikou sílu a dopad má modlitba, která se stává ochranou našeho slabého těla, a aby nám dal odvahu připravit se předem na prolití krve, a na vše, čemu se chceme vyhnout.

2. Dále můžeme také vidět pokoru našeho Pána, který uprostřed veliké úzkosti viděl své učedníky, jak spí, a přesto se na ně nerozhněval. Naopak, měl s nimi soucit, když jim řekl: „Dormite et requiescite.“ – „Nyní můžete spát a odpočívat.“

Dialog. – *Ó dobrý Ježíši, jak mnohem více než oni potřebuješ rychle se občerstvit a odpočinout si; přesto jako starostlivý Otec bereš na sebe lopotu a práci a chceš, aby si tvé děti v klidu odpočinuly.*

3. Po krátké chvíli je také vzbudil a řekl jim: „Surgite, ecce qui me tradet prope est.“ – „Vstaňte! Hle, přichází ten, kdo mě zradí.“ Jako kdyby je něžně těmito slovy napomínal: „Vy, moji přátelé, spíte, a moji nepřátelé bdí.“ To by mě mělo znepokojit, když vidím, že ti zkažení jsou více připraveni pronásledovat a urazit Ježíše Krista, než jsem já připraven mu sloužit. Avšak s důvěrou v sílu a ctnost našeho Pána se vzbudím s apoštoly a doprovodím ho v jeho utrpeních a obětuji sebe, abych to vše ihned podstoupil z lásky k Ježíši.

Z Meditations of the mysteries of our holy faith together with a treatise on mental prayer
ven. father Louis de Ponte, S. J. Dil 4,
rozjímání XXII, str. 230–238

Zdroj: <https://ia800506.us.archive.org/3/items/MeditationsOnTheMysteriesOfOurHolyVI/MeditationsOnTheMysteriesOfOurHolyVI.pdf>

Přeložila a zkrátila -hš-
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Lk 22,43.

⁽²⁾ Srov. Mt 4,11.

⁽³⁾ Sv. Tomáš AKVINSKÝ *STh I*, q. 113, art. 4, ad 1.

⁽⁴⁾ Lk 22,43.

⁽⁵⁾ Srov. Pís 5,13.

⁽⁶⁾ Srov. Pís 1,13 a 5,14. Ženy nosily na prsou nádobku s voňavkou. Takovou nejzácnější voňavkou je nevěstě ženich. [překlad i pozn. ThDr. J. N. Hejčl]

⁽⁷⁾ *Lib. de Spir. Christ. agon.* 100, 19, 40.

⁽⁸⁾ Mk 14,41.

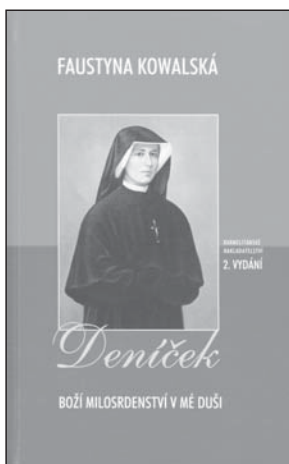
O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

DENÍČEK • BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ V MÉ DUŠI

Svatá s. M. Faustyna Kowalská • Z polštiny přeložil Jiří Hrdý • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková • Předmluva k prvnímu českému vydání P. Josef Prchal SJ • Předmluva k prvnímu polskému vydání Andrzej M. Deskur, titulární arcibiskup Teneský • Úvod s. M. Elżbieta Siepak

Kritické vydání stěžejního díla velké mystičky 20. století, sestry Faustyny Kowalské. Deník sestry Faustyny psaný během posledních čtyř let jejího života na jasnou žádost Pána Ježíše je svým způsobem památník, kam autorka průběžně zapisovala především „setkání“ vlastní duše s Bohem. Pán ji obdařil velkými milostmi: darem kontemplace, hlubokým poznáním tajemství Božího Milosrdenství, vizemi, zjeveními, skrytými stigmaty, darem prorokovat a číst v lidských duších. Tyto dary svěřice použila, aby připomněla odedávna známé, ale zapomenuté pravdy víry o milosrdné Boží lásce k lidem a za cenu mnoha obětí předala nové formy úcty k Božímu Milosrdenství. Jejich praktikování má vést k obnově náboženského života v duchu křesťanské důvěry a milosrdenství. Velice cenným přínosem pro tuto publikaci jsou rejstříky – věcný, jmenný a místopisný.

*Karmelitánské nakladatelství
Druhé, upravené, vydání
Váz., 117x185 mm,
678 stran, 449 Kč*

PŘÍKLADY TÁHNOU

BLAHOŠLAVENÁ MARIE ANDĚLA ASTORCH • KLARISKA KAPUCÍNKA (1592-1665)

Lázaro Iriarte OFM Cap. • Z italštiny přeložila Štěpánka Ráchel Popková OSC Cap. • Odpovědný redaktor Michal Altrichter

V meditativním životopisném pásmu se odкрývají stěžejní body Kristova kříže. Jak ho smysluplně žít, ukazuje bohatý život klarisky kapucínky, španělské svěřice Marie Anděly. V klasických učebnicích spirituality se nazývá učitelkou modlitby liturgie hodin – breviáře.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Brož., 130x205 mm, 128 stran, 110 Kč

PRO DĚTI

BIBLIČTÍ ARCHEOLOGOVÉ V KOUZELNÉM VELEXU

Píše a kreslí Jan Hora • Odpovědná redaktorka Otilie Grezlová

Když se dvanáctiletá Ivanka začte do dětské ilustrované Bible, začnou se dít podivné věci. Brzy pochopí, že nejde o pohádky, které zná z dřívějška, a ptá se, jestli se to všechno doopravdy stalo. Odpověď není jednoduchá. Vnímavá dívka se společně s tátou pustí do domácího studia biblické archeologie. To je vědní obor, který se snaží pomocí vykopávek najít důkazy událostí popisovaných v Bibli. Vědecký průzkum lokalit poměrně často potvrzuje staré biblické texty. Umožňuje současným lidem lépe pochopit tehdejší způsob života a myšlení. Příběhy této knihy vycházely na pokračování v dětském křesťanském magazínu *Nezbeda*. Pro čtenáře od 10 let.

*Stanislav Juhaňák - Triton
Váz., křídový papír, 170x245 mm, 136 stran, 249 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

2019/12030

TZ

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc